

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article6039>

La CGT d'Ensenyament crida a les mobilitzacions del 15, 22 i 27-O

- Actualitat - Comunicats -

Date de mise en ligne : dimecres 12 d'octubre de 2011

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

PROU RESIGNACIÓ: REBEL·LIÓ!!!

Aquest inici de curs ha estat marcat per un seguit d'atacs sense precedents a l'escola pública i a les condicions de treball del professorat: augment de jornada, increment d'alumnat, reducció de professorat, retallades pressupostàries, acomiadament d'interins/substituts... i tot això en el marc d'una reducció salarial que ha significat un retrocés de 4 anys i que situa les nostres nòmines del 2011 en els mateixos nivells retributius de l'any 2007, amb una pèrdua de poder adquisitiu superior al 10%. I malgrat tot, sembla que ens hem instal·lat en la resignació, el fatalisme, el no hi ha res a fer. Des dels poders i els mitjans de comunicació volen adormir les nostres consciències insistint fins a la sacietat en un seguit d'idees falses com ara: «hem viscut per sobre de les nostres possibilitats», o que «els serveis socials són insostenibles i s'han de retallar», que «tots hem de fer un esforç», etc.

Però qui ha viscut per sobre de les seves possibilitats? Els treballadors que van a l'atur i no poden pagar l'hipoteca? O els bancs i caixes que han practicat estafes immobiliàries? Com a Badia del Vallès on habitatges de protecció oficial que no es podien escripturar per sobre dels 60.000 Euros, es van vendre per 180.000 Euros i es concedien les hipoteques corresponents, vulnerant la legalitat. Quan hi ha hagut problemes l'Administració ha sortit en defensa dels de sempre: els estafadors responsables de les entitats bancàries.

Que els serveis socials són insostenibles és una altre falsedat que alguns economistes denuncien amb dades contrastades, sense que els polítics ni els grans mitjans es facin ressò. En un recent article, Vicenç Navarro demostra

amb xifres com la retallada a sanitat de 6.000 milions, es podia haver evitat si no s'hagués aprovat la rebaixa de l'Impost de Societats a les grans empreses i que ha suposat una pèrdua de recaptació de 5.300 milions d'euros. Les retallades dels serveis públics (sanitat, educació, serveis socials...) suposaran un estalvi de 25.000 milions, mentre que només **la part del frau fiscal que cometem les grans fortunes puja fins els 44.000 milions**.

També ens diuen que tots hem de fer un esforç per sortir de la crisi. Però quan comparem «l'esforç» d'executius i accionistes amb els dels treballadors, els resultats són força significatius. L'últim ERO de Telefònica suposarà la destrucció de 6.500 llocs de treball amb un cost de 2.700 milions d'euros mentre els accionistes es repartiran 6.755 milions d'euros, més del doble del que costen els acomiadaments. Els alts executius de les empreses espanyoles tenen un salari mitjà de 400.000 Euros l'any, mentre que el salari mitjà dels que tenim la sort de treballar està al voltant dels 1.000 Euros/mes.

Les retallades, igual que el rescat de la banca o les reformes laborals es fan per mantenir i fins i tot augmentar els beneficis del capital, a costa de l'augment de l'atur, l'increment de la pobresa i la degradació de les condicions de treball. Ens

volen fer creure que no hi ha res a fer. Ens diuen «això és el que hi ha» que vol dir, callar, obeir, abaixar el cap, culpabilitzar-nos de la crisi, esperar el proper cop, la propera volta de clau que ens ofegui una mica més i sobretot resignació, molta resignació. Però hi ha un altre camí: la rebel·lia, el crit de la intel·ligència que diu «NO!!». La rebel·lia és una actitud intel·lectual, un posicionament del pensament i una disposició de la voluntat que diu «PROU!

ENS NEGUEM A

ACCEPTAR LES VOSTRES IMPOSICIONS PERQUÈ ENTENEM QUE LES COSES PODEN SER DIFERENTS, PERQUÈ ESTEM FARTS DE LES VOSTRES MENTIDES, PERQUÈ NO ASSUMIM LA VOSTRA CORRUPCIÓ I ESTEM DISPOSATS A LLUITAR».

Rebel·lia vol dir que no acceptem ni la destrucció de 2.000 o 3.000 llocs de treball, ni els acomiadaments, ni la precarietat laboral dels companys i companyes interines i substitutes, mentre els que treballem a les escoles i als instituts fem més hores de classe i tenim més alumnes a les aules. Rebel·lia vol dir que assumim el dret a l'educació

com un dret social universal, que aquest dret només es pot garantir en l'escola pública, i que estem en contra de que el

negoci de les empreses privades que ofereixen aquest servei es financi amb fons públics. Que no acceptem les retallades pressupostàries als centres públics perquè significa una reducció de la qualitat de l'ensenyament i perquè farà recaure encara més el pes de la crisi sobre els qui menys tenen. Rebel·lia vol dir que volem una escola participativa i democràtica i que ens resistim a que les escoles es gestionin amb criteris jeràrquics i empresarials. També significa que no acceptarem les noves retallades salarials que s'estan anunciant, perquè són injustes i innecessàries i perquè en solidaritat amb la resta de treballadors i treballadores volem la recuperació del nostre poder adquisitiu.

Rebel·lia també vol dir que hi ha valors que s'han de defensar. El valor de la dignitat. Dignitat de l'escola pública i democràtica i també per la dignitat de les nostres condicions de treball. El valor de la solidaritat amb els companys i companyes que pateixen els acomiadaments o la precarietat laboral. El valor de la igualtat: no podem acceptar la segregació de l'alumnat en funció del seu origen, de la seva llengua o de les condicions socioeconòmiques de les seves

famílies; ni tampoc la jerarquització del professorat. El valor de la participació: volem opinar i decidir en els claustres els criteris pedagògics i organitzatius, en projectes educatius assumits per tota la comunitat educativa, lluny del dirigisme de la LEC.

Finalment resignació vol dir esfonçar-nos més en la crisi. Rebel·lia vol dir mobilització, omplir els carrers de gent, fer visible el nostre descontent, pertorbar i agitar les consciències dels nostres companys i companyes, conscienciar a les famílies... No hi ha un altre camí. O l'aparentment dolç i tranquil camí de la resignació i de la por que ens porta a la submissió o el camí de la mobilització que serà dur i llarg, que serà molt difícil aconseguir el que volem, però val la pena lluitar per això.

No! als acomiadaments d'interins i substituïts.

No! a l'augment de l'horari lectiu

No! a la reducció de plantilles als centres públics.

No! a la pèrdua del nostre poder adquisitiu.

Per la dignitat i la democràcia de l'escola pública i de les nostres condicions laborals.

MANIFESTACIONS, dissabte 15 d'octubre: 16,30 h., Consorci de Barcelona per ser a Pça. Catalunya a les 17h.; Girona 18h. Plaça del Barco; Reus 18 h. Sortida des del Punt d'Informació 15-M (c/Sant Joan); Tarragona 18h. Plaça Imperial Tarraco; Lleida 18,30h, Ricard Viñes.

22 d'octubre, MARXA A MADRID

CONCENTRACIÓ, dijous 27 d'octubre, 18 hores, Pça. Sant Jaume de Barcelona.

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

www.cgtcatalunya.cat/cgtense